

ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΛΟΙΠΟΝ, ΝΑ ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΙ

- Δημοσίευση: [pipitsadan8874](#)

Τα όνειρά μου, τα δικά μου όνειρα είναι η προϋπόθεση και ο στόχος της εξέγερσης μου. Αφήστε με λοιπόν, να ονειρεύομαι... Άλλωστε η πραγματικότητα που μου προτείνετε δεν είναι και τόσο ελκυστική.

Όλοι μας, αλλά κυρίως όλοι σας, «γαντζωμένοι» στις υπέρμετρες φιλοδοξίες, στον υλικό ευδαιμονισμό, στις υπερβολικές απαιτήσεις των καιρών, έχουμε παραμερίσει την αξία και την δύναμη που κρύβει μέσα του μια ζεστή αγκαλιά, ένα γλυκό φιλί, η κουβεντούλα με το φίλο. Πάει καιρός από την τελευταία φορά που μιλήσατε με έναν φίλο σας ειλικρινά και χωρίς ενδοιασμούς για όσα σας απασχολούν. Άραγε, στοχαστήκατε ποτέ τους παράγοντες και τις αιτίες που συμβαίνει αυτό; Άτομα που ενδιαφέρονται για σας δεν μπορεί παρά να έχετε, όμως κολλητούς φίλους που μπορείτε να τους εκμυστηρευτείτε τις ανησυχίες σας, τα προβλήματά σας, δεν έχετε. Και ίσως αυτό να ευθύνεται στο ότι αρκετές φορές η διάθεση σας να μοιραστείτε μυστικά έχει αποβεί εις βάρος σας. Οι σύγχρονοι ρυθμοί και συγκυρίες δεν επιτρέπουν τέτοιου είδους ανοίγματα, όχι μόνο λόγω έλλειψης χρόνου αλλά κυρίως γιατί η εμπιστοσύνη αποδεδειγμένη.

Γίνετε εσωστρεφείς, απομονωθήκατε και «χτίσατε τοίχους» θέλοντας να προφυλαχτείτε από τα προβλήματα τρίτων, γιατί είναι τόσα τα δικά σας, που δεν μπορείτε να σηκώσετε κι άλλο βάρος. Πλέον μέσα στη φριχτή μοναξιά σας αναζητείτε φιλίες μέσω του twitter, του facebook και άλλων τέτοιου είδους μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Ο θεσμός της φιλίας, ξαφνικά, μετατράπηκε σε ένα e-mail στο διαδίκτυο!

Είναι σαν κάποιος να σας καθοδηγεί, να σας λέει τι να κάνετε και τι να μην κάνετε. Δεν την ακούτε πια αυτή τη φωνή. Ξέρετε πια, ακριβώς τι να κάνετε. Ήσασταν καλοί μαθητές. Ξέρετε όλα τα πρέπει, ακόμα και αυτά που δεν τα παραδέχεστε. Παγιδευμένοι λοιπόν, στον υπερκαταναλωτισμό και απομονωτισμό του προσωπικού σας συμφέροντος προσπαθείτε να βρείτε δουλειά, να παραμείνετε στη δουλειά μετά τις περικοπές, να τα βγάλετε πέρα με το μειωμένο μισθό, τη μειωμένη σύνταξη, το μειωμένο επίδομα. Να πάρετε τα παιδιά από το σχολείο, να πληρώσετε κάποιον να τα κρατάει μέχρι να γυρίσετε από τη δουλειά. Να κάνετε τη φορολογική σας δήλωση, να ξεχρεώσετε, να πληρώσετε τη ΔΕΗ, την ΕΥΔΑΠ, το κινητό και το σταθερό, αυτό είναι το πρόγραμμα σας. Σωστά;

Και μέσα σ' όλη αυτή τη σύγχυση, όλοι εσείς οι κρίνοντες, οι «σχολιασταί», οι «παρατηρηταί» (και προσοχή: δεν το λέω καθόλου για κακοφανισμό), βρίσκετε χρόνο και διάθεση, κι αυτό – αδίκως – παίρνοντας και το κατάλληλο ύφος να μας κριτικάρετε, με την «αγωνία» και το «ενδιαφέρον» πάντα, ζωγραφισμένο στο πρόσωπό σας.

Κατά τη γνώμη σας, είμαστε οι χωρίς προβληματισμούς σκληροί νέοι, οι καλοπερασάκηδες που αποφεύγουμε να ασχοληθούμε με τις συμβατικές υποχρεώσεις μας έναντι των... «συμμάχων» μας. Είμαστε οι τεμπέληδες και κατά το κοινώς λεγόμενο μπαταξήδες που επιζητούμε την εύκολη λύση. Είμαστε το δυσοίωνο αύριο στα χέρια του οποίου δεν θέλετε να παραδώστε τον κόσμο τούτο, τη χώρα αυτή!

Για σας αγνοούμε το παρελθόν, την τεράστια ιστορία των δοξασμένων προγόνων μας, την πολιτιστική κληρονομιά.

Μέσα σ' αυτή την «αποπνικτική» ατμόσφαιρα αφήστε με τουλάχιστον να ονειρεύομαι. Ονειρεύομαι έναν κόσμο διαφορετικό. Έναν κόσμο που οι άνθρωποι δεν θα ενεργούν με βάση το συμφέρον αλλά με την καρδιά και την ψυχή τους και θα χαρακτηρίζονται από συνέπεια και αλληλεγγύη απέναντι σε φίλους και συγγενείς. Στον κόσμο θα κυριαρχεί πια η ελευθερία, η αγάπη, η συμπόνια, η ανιδιοτέλεια, η χαρά. Ναι, εκείνη η ανυπέρβλητη χαρά που σε κάνει να πετάς ψηλά στα ουράνια χωρίς να σκέφτεσαι το «πώς» και το «γιατί» απλά το απολαμβάνεις, ψιθυρίζοντας ευχαριστώ στον Θεό, που σου χάρισε απλόχερα αυτά που επιθυμούσες. Δεν ζεις με το φόβο μήπως πεθάνεις αλλά πεθαίνεις κάθε μέρα για να ζήσεις! Ζεις μια ζωή γεμάτη χαμόγελα και πίκρες και με χέρια που σ' αγκαλιάζουν και κάνουν περισσότερα τα πρώτα και λιγότερες τις δεύτερες. Ίσως – και έχετε δίκιο σ' αυτό – αυτός ο κόσμος, ο δικός μου κόσμος να αποτελεί μια ουτοπία.

Ονειρεύομαι να ανακαλύψω το νόημα της ζωής. Το νόημα που δίνουν οι στοχεύσεις, τα δημιουργικά κίνητρα, η αδιάκοπη αναμέτρηση με αιτία και σκοπό της ύπαρξης και της συνύπαρξης.

Ονειρεύομαι και ονειροπολώ να γίνω ένα μορφωμένο και πετυχημένο άτομο που πάνω απ' όλα θα είναι άνθρωπος. Θέλω να μάθω γράμματα, για να ανοίξει το μυαλό μου και τα μάτια της ψυχής μου και μ' αυτά να αντικρίζω τον κόσμο και τον άνθρωπο.

Ονειρεύομαι να ασκήσω το επάγγελμα που μου αρέσει, χωρίς να χρειαστεί να «χαιδέψω αυτάκια» ή να περάσω από τα γραφεία των σχετικά «ισχυρών». Θα είμαι ευτυχισμένη αν και μόνο κάνω αυτό που αξίζω πραγματικά.

Ονειρεύομαι, μια μέρα, να δημιουργήσω τη δική μου οικογένεια και να αναθρέψω τα παιδιά μου με τις αρχές και τις αξίες που οι δικοί μου γονείς έδωσαν σε μένα. Να δημιουργήσω απογόνους άξιους αυτών των άγιων χωμάτων. Αυτής της ιεράς πατρίδας, Ελλάδας.

Ονειρεύομαι να περιτριγυρίζομαι από ανθρώπους αληθινούς, που θα διέπονται από συναισθήματα βαθιά και πραγματικά για μένα. Θα με αγαπάνε και θα τους αγαπώ ελεύθερα και κατ' επιλογήν μου.

Αυτά είναι λοιπόν, τα όνειρα και οι βάσεις του δικού μου κόσμου, του μικρού και μέγα. Έχω γυρίσει πλέον, την πλάτη μου σε έναν κόσμο ο οποίος είναι αποστεωμένος, αυτοαναφορικός και όμηρος σε πλούσιους συλλέκτες που δεν έχουν κανένα σεβασμό για την ζωή και ό,τι αυτή περιλαμβάνει. Με ανοιχτά τα μάτια μου, στα θέλω και μπορώ, και κλειστά τα αυτιά μου, σε όλα τα δήθεν, εργάζομαι με κόπο, υπομονή και επιμονή, για να κάνω τα όνειρά μου πραγματικότητα.

Η εξέγερση μου, μόλις άρχισε! Καλούμαστε να "Μεταμορφωθούμε"!!

Να παλέψουμε για τα αυτονόητα. Για το φαγητό και την υγεία μας, για το γέλιο και την παιδεία μας. Καλούμαστε να σηκωθούμε σε δύο πόδια και μια ψυχή.

Μέσα σε ένα σκοτεινό, υγρό δωμάτιο, ανάμεσα σε μια πολυθρόνα και μια τηλεόραση... κι εμείς αντί για άθλιες κοιλιόδουλες κάμπιες, χρωματιστές πεταλούδες...!!

Καλούμαστε να λαδώσουμε τα γρανάζια του μυαλού. Να σηκώσουμε μανίκια και να χτίσουμε κόσμους...!!